

Op de Slee

Buiten ligt een mooi pak sneeuw, binnen zitten buurvrouw Anna en mijn moeder Jos aan de arbeidsvitamine en de koffie. Terwijl de Selvera's zingen over een knappe postiljon op een diligence, zitten de twee vrouwen bij te komen van de dagelijkse ochtendspits met te veel kinderen in een te krappe woning. De bedden zijn al weer opgemaakt en de stoelen stijf tegen de tafel aan geschoven, zodat ze er weer om heen kunnen lopen van het kastje naar de muur en weer terug.

Anna wijst naar buiten, naar de tunnel van sneeuw, die hun jongens hebben gebouwd en waar ze gisteren de hele middag met hun sleetjes door heen zijn geracet.

Met donkere pretoogjes kijkt ze haar buurvrouw aan:

“Zullen wij ook effe Jos?”.

Na nog een tweede bakje koffie, staan ze ieder met de eigen slee op het tegelplaatsje achter de keuken. Dat plaatsje ligt enkele meters hoger dan de rest van de tuin en de helling naar beneden is door veelvuldig gebruik aangestampt tot een spekgladde glijbaan.

Anna gaat als eerste, na een kleine aanloop ploft ze op haar buik op de slee en suist in volle vaart naar beneden. Achterin de tuin staat de tunnel, waar ze aan het eind van de helling soepel door heen glijdt. Dan volgt Jos. Die heeft iets meer volume dan Anna en blijft halverwege de tunnel steken. Anna schiet haar te hulp, duwt en trekt, maar Jos geeft niet mee. Uiteindelijk ziet ze kans om met een schoffel en een schepje wat ruimte te maken onder de slee, waarna ze Jos er aan haar benen uit kan trekken.

'Sneeuwpret' heet zo iets en dit avontuur zal nog jaren in Sinterklaasgedichten en jubileumtoespraken gememoreerd worden.

Ada